

Samen naar Santorini

Samen naar Santorini

C.M.M. Dellamonte

Roman

2021

Beefcake Publishing

Santorini island

Proloog

Bij het eerste ochtendgloren kwamen de vissersbootjes de kleine haven van Vlychada binnengevaren, aan de zuidkant van het eiland Santorini. Op het terras van de bescheiden *taverna* wisselden enkele vissers de nieuwtjes van de dag uit, terwijl ze hun *komboloi* door hun vingers lieten glijden en een eerste frappé dronken. Anderen herstelden hun netten zodat ze de volgende nacht opnieuw zouden kunnen uitvaren om te vissen. Die nachten waren zwaar, maar het resultaat mocht gezien worden. Dankzij hen kon elk restaurant op het eiland elke dag kraakverse vis aanbieden.

Het beloofde opnieuw een prachtige, warme dag te worden op Santorini. Een nieuwe dag leek telkens ook een nieuw begin, alles herhaalde zich als in een eeuwigdurende cirkel. De stoepen in de smalle straatjes van Oia en Fira werden schoongeveegd, de uitgestalde winkelwaar werd nog eens extra aangevuld en de ezeltjes werden van stal gehaald.

De eerste cruiseboten van die dag kwamen de Caldera binnengevaren: een immens schip van MSC, met in zijn zog een iets kleinere mastodont van de rederij Costa. Ze gooiden hun anker uit naast het prachtige vijfmaster-zeilschip van Club Med. Na enkele andere magnifieke steden en eilanden bezocht te hebben, kwamen de reizigers eindelijk aan bij een van de hoogtepunten van de cruise: Santorini.

In de briefing stond dat ze bij zonsopgang de enorme krater, die gevormd werd in het tweede millennium voor Christus door een enorme implosie van de lokale vulkaan, zouden binnenvaren en duidelijk de rijen witte vierkante huisjes te zien zouden krijgen

die meer dan honderd meter boven op de kliffen gebouwd waren. Duizenden toeristen verdrongen elkaar op het bovenste dek om het veelbelovende spektakel vanop de eerste rij te zien. Het was letterlijk een wonder van de natuur. Nergens ter wereld kon men een dergelijk uniek landschap zien. Hoe dichter ze kwamen, hoe duidelijker de rijen witte huisjes en kerkjes met blauwe koepels van Fira, Imerovigli en Oia zichtbaar werden. Ze namen ontelbare foto's, telkens vanuit een ander perspectief.

Op het vooraf afgesproken tijdstip verdween iedereen aan dek en via een doolhof van smalle gangen in de buik van het schip kwam een massa aan mensen een voor een door een piepkleine deur net boven de waterlijn weer tevoorschijn. De hele meute werd met tenders naar de kleine, oude haven Ormos Firon gebracht. Daar hadden ze drie opties om in Fira, het hoofddorp van Santorini te geraken, ruim honderd meter hogerop.

Men kon de *skalià* nemen, de grote trap van vijfhonderdachtentachtig treden. Ideaal om de extra calorieën van de gigantische buffetten aan boord te verbranden, maar bij deze zomerse hitte bleek dit vaak iets te intensief. Tweede mogelijkheid was een ezeltje huren, wat een stuk makkelijker was voor de toerist en al iets vlugger vooruitging. Nadeel was dat men de kwalijke geurtjes van het beestje erbij moest nemen. Er werd bovendien een voorwaarde gesteld om het leven van de ezeltjes toch enigszins diervriendelijk te houden. De toeristen mochten niet meer dan honderd kilo wegen en moesten lief zijn voor de diertjes.

Laatste – en misschien wel beste – oplossing was gewoon een uurtje aanschuiven om de kabelbaan te nemen die hen op nog geen tien minuten rechtstreeks tot in het centrum van Fira bracht. In de smalle, witgeschilderde straatjes liepen de toeristen alle exclusieve winkeltjes binnen en buiten op zoek naar dat ene, ultieme en onvervangbare souvenir. Daarvoor zouden ze over lijken gaan. Modieuze handtassen werden uit mekaars handen gerukt om toch maar dat unieke exemplaar te veroveren. Gouden sieraden en halskettingen werden zonder scrupules van elkaars nek

getrokken tijdens het passen. Enkele toeristen van Aziatische afkomst zwaaiden met briefjes van vijfhonderd euro om toch maar de aandacht van de verkoopster te trekken, wat meestal ook onmiddellijk werkte. Achter elke hoek van elk steegje ontdekte men een totaal ander panorama om de ideale foto te maken. Het was aanschuiven aan de half geopende toegangspoort van een restaurant met een levensgroot beeld van de Venus van Milos op de voorgrond en een sublieme achtergrond van vijftig tinten blauw.

Tegen de tijd dat de zon aan intensiteit begon in te boeten, verzamelden de toeristen massaal in de smalle straatjes van Oia. Als gekken renden ze om toch maar dé ideale plaats te vinden om de mooiste zonsondergang ter wereld te zien. Op alle mogelijk plaatsen stonden toeristen te drummen, in alle steegjes en op alle terrasjes van Oia, op het oude Kastelli en zelfs bovenop de koepels van de kerken tot helemaal beneden in het pittoreske haven-tje van Amoudi Bay. Wanneer de laatste dieprode streep zonlicht verdween in de Egeïsche Zee, werd de dagelijkse voorstelling afgesloten met een daverend applaus, alsof een beroemde muzikant net een weergaloos concert gegeven had.

Onmiddellijk daarna probeerden ze allemaal tegelijkertijd, in dikke drommen, door de nauwe straatjes de terugweg aan te vatten naar de kabellift, met immense files tot gevolg.

Eens de toeristen met een ronde sticker in diverse kleuren op de borst de weg naar beneden gevonden hadden, brachten de tenders hen naar hun respectievelijke schip terug. Even later konden ze opnieuw aanschuiven aan de overvloedige buffetten en hun dag rustig afsluiten met een fenomenale show van Cirque du Soleil, terwijl hun schip koers zette naar een volgend natuurwonder.

Toen er enkel nog wat lichtpaarse en roze tinten aan de hemel overbleven, was de tijdelijke overbevolking van Fira en Oia voorbij. Opeens was het er opnieuw gezellig en rustig.

De overgebleven toeristen konden ongedwongen aanschuiven in een van de vele sfeervolle restaurants en genieten van de verrukkelijke visgerechten en andere lekkernijen.

De souvenirwinkeltjes, juweliers en prullariaverkopers hadden die dag opnieuw gouden zaken gedaan en sloten tevreden de lichtblauwe luikjes.

Op de luchthaven in Kamari steeg met veel lawaai een vliegtuig op dat zich een weg baande door de duisternis van de nacht. De verschillende cruiseschepen met hun duizenden toeristen aan boord verdwenen aan de horizon.

De gelukzalige reizigers die Santorini bezocht hadden, waren een onvergetelijke ervaring rijker.

Met duizenden foto's als herinnering en met de liefde voor Griekenland in hun hart voelden ze zich als goden op de Olympusberg.

Pas toen de zon onder was en de temperatuur opnieuw draaglijk begon te worden, kwam, zoals gewoonlijk, de lokale bevolking naar buiten. Ze troepten samen op de bankjes op het kerkplein of begonnen een spelletje petteia in het kafenion. Nadat de toeristen al lang hun buiken volgegeten hadden, begonnen de Grieken pas te denken aan hun eerste ouzo met een bord mezze. Daarna gingen ze samen met familie of vrienden tot laat in de avond aan tafel in hun favoriete restaurant voor een nieuw culinair orgasme.

Yamas!